

Sygn. akt XI W 4407/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Karolina Szczęsna, Beata Jaworska

przy udziale oskarżyciela publicznego: E. J.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 20 grudnia 2016 roku, 1 lutego 2017 roku, 13 lutego 2017 roku, 22 marca 2017 roku, 24 kwietnia 2017 roku w W.

sprawy **D. H.**

córki S. i M. z domu Z.

urodzonej dnia (...) w W.

obwinionej o to, że:

1. do dnia 15 października 2015 r., jako prowadząca działalność gospodarczą z siedzibą w W. przy ul. (...), nie dopełniła obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za zatrudnionych pracowników wykazanych w deklaracji rozliczeniowej ZUS DRA, zgodnie z art. 47 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych należnych za wrzesień 2015 r., w przewidzianym przepisami terminie w następującej wysokości:

ubezpieczenia społeczne – 4.243,26 zł

ubezpieczenie zdrowotne – 1.146,40 zł

FP i FGŚP – 300,02 zł

łącznie – 5.689,68 zł

tj. o czyn z:

-art. 98 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2016.963),

- art. 98 ust. 1 pkt 1a w związku z art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2016.963),

- art. 193 pkt 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U.2015.581) w zw. z art. 98 ust. 3 ustawy o sus (Dz.U.2016.963);

2. do dnia 15 listopada 2015 r., jako prowadząca działalność gospodarczą z siedzibą w W. przy ul. (...), nie dopełniła obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za zatrudnionych pracowników wykazanych w deklaracji rozliczeniowej

ZUS DRA, zgodnie z art. 47 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych należnych za październik 2015 r., w przewidzianym przepisami terminie w następującej wysokości:

ubezpieczenia społeczne – 4.015,79 zł

ubezpieczenie zdrowotne – 1.059,90 zł

FP i FGŚP – 272,02 zł

łącznie – 5.347,71 zł

tj. o czyn z:

-art. 98 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2016.963),

- art. 98 ust. 1 pkt 1a w związku z art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2016.963),

- art. 193 pkt 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U.2015.581) w zw. z art. 98 ust. 3 ustawy o sus (Dz.U.2016.963);

3. do dnia 15 grudnia 2015 r., jako prowadząca działalność gospodarczą z siedzibą w W. przy ul. (...), nie dopełniła obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za zatrudnionych pracowników wykazanych w deklaracji rozliczeniowej ZUS DRA, zgodnie z art. 47 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych należnych za listopad 2015 r., w przewidzianym przepisami terminie w następującej wysokości:

ubezpieczenia społeczne – 4.167,39 zł

ubezpieczenie zdrowotne – 3.413,82 zł

FP i FGŚP – 272,50 zł

łącznie – 7.853,71 zł

tj. o czyn z:

-art. 98 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2016.963),

- art. 98 ust. 1 pkt 1a w związku z art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2016.963),

- art. 193 pkt 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U.2015.581) w zw. z art. 98 ust. 3 ustawy o sus (Dz.U.2016.963);

4. do dnia 15 stycznia 2016 r., jako prowadząca działalność gospodarczą z siedzibą w W. przy ul. (...), nie dopełniła obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za zatrudnionych pracowników wykazanych w deklaracji rozliczeniowej ZUS DRA, zgodnie z art. 47 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych należnych za grudzień 2015 r., w przewidzianym przepisami terminie w następującej wysokości:

ubezpieczenia społeczne – 3.898,33 zł

ubezpieczenie zdrowotne – 1.042,36 zł

FP i FGŚP – 266,10 zł

łącznie – 5.206,79 zł

tj. o czyn z:

-art. 98 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2016.963),

- art. 98 ust. 1 pkt 1a w związku z art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2016.963),

- art. 193 pkt 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U.2015.581) w zw. z art. 98 ust. 3 ustawy o sus (Dz.U.2016.963);

5. do dnia 15 lutego 2016 r., jako prowadząca działalność gospodarczą z siedzibą w W. przy ul. (...), nie dopełniła obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za zatrudnionych pracowników wykazanych w deklaracji rozliczeniowej ZUS DRA, zgodnie z art. 47 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych należnych za styczeń 2016 r., w przewidzianym przepisami terminie w następującej wysokości:

ubezpieczenia społeczne – 3.356,93 zł

ubezpieczenie zdrowotne – 877,23 zł

FP i FGŚP – 230,87 zł

łącznie – 4.465,03 zł

tj. o czyn z:

-art. 98 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2016.963),

- art. 98 ust. 1 pkt 1a w związku z art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2016.963),

- art. 193 pkt 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U.2015.581) w zw. z art. 98 ust. 3 ustawy o sus (Dz.U.2016.963);

6. do dnia 15 marca 2016 r., jako prowadząca działalność gospodarczą z siedzibą w W. przy ul. (...), nie dopełniła obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za zatrudnionych pracowników wykazanych w deklaracji rozliczeniowej ZUS DRA, zgodnie z art. 47 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych należnych za luty 2016 r., w przewidzianym przepisami terminie w następującej wysokości:

ubezpieczenia społeczne – 3.413,82 zł

ubezpieczenie zdrowotne – 949,07 zł

FP i FGŚP – 231,05 zł

łącznie – 4.593,94 zł

tj. o czyn z:

-art. 98 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2016.963),

- art. 98 ust. 1 pkt 1a w związku z art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2016.963),

- art. 193 pkt 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U.2015.581) w zw. z art. 98 ust. 3 ustawy o sus (Dz.U.2016.963)

I. obwinioną **D. H.** uznaje za winną popełnienia zarzucanych jej czynów, które kwalifikuje jako wykroczenia z: art. 98 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia

13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 193 pkt 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, przy czym w granicach zarzutu z pkt. 3 ustala, że nieopłacona przez obwinioną do dnia 15 grudnia 2015 r., zaległość w składkach za listopad 2015 r., w zakresie ubezpieczenia zdrowotnego wynosiła 1127,85 złotych i za powyższe wykroczenia na podstawie powołanych przepisów skazuje ją, zaś na podstawie art. 193 pkt 3 w/w ustawy w zw. z art. 9 § 2 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza jej łącznie karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty, a w pozostałym zakresie, na podstawie art. 624 § 1 kpw w zw. z art. 119 kpw, zwalnia obwinioną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa pozostałych kosztów sądowych.

Sygn. akt **XI W 4407/16**

UZASADNIENIE

Na podstawie całości materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. H. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) PRZEDSIĘBIORSTWO (...) z siedzibą w W.. Działalność ta polega na świadczeniu usług związanych z usuwaniem wyrobów zawierających azbest i wykonywaniem prac rozbiórkowych. Obwiniona w okresie od października 2015 r. do lutego 2016 r. nie dopełniła w przewidzianych przepisami terminach obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenia zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w odniesieniu do zatrudnionych pracowników wykazanych w deklaracjach rozliczeniowych. Z dokumentów rozliczeniowych Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wynika, iż obwiniona, jako płatnik składek, nie uregulowała zobowiązań składkowych we wskazanej wysokości (łącznie) za następujące okresy:

- za wrzesień 2015 r., w łącznej kwocie 5.689,68 zł (w terminie do dnia 15.10.2015 r.),
- za październik 2015 r., w łącznej kwocie 5.347,71 zł (w terminie do dnia 15.11.2015 r.),
- za listopad 2015 r., w łącznej kwocie 5.567,74 zł (w terminie do dnia 15.12.2015 r.),
- za grudzień 2015 r., w łącznej kwocie 5.206,79 zł (w terminie do dnia 15.01.2016 r.),
- za styczeń 2016 r., w łącznej kwocie 4.465,03 zł (w terminie do dnia 15.02.2016 r.),
- za luty 2016 r., w łącznej kwocie 4.593,94 zł (w terminie do dnia 15.03.2016 r.).

Łączna kwota nieuiszczona składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenia zdrowotne wyniosła 30.870,89 złotych.

Na wezwanie ZUS z dnia 22 czerwca 2016 roku wysłane do obwinionej w związku z powstałym zaległościami w opłacaniu składek odpowiedział w dniu 30 czerwca 2016 roku mąż obwinionej – N. H., działający jako pełnomocnik płatnika. W pisemnej odpowiedzi tłumaczył on, iż w jego ocenie zadłużenie w płatnościach składek było wynikiem trudnej sytuacji majątkowej przedsiębiorstwa. Obwiniona w trakcie czynności wyjaśniających dotyczących nieopłaconych składek nie kontaktowała się samodzielnie z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych.

Faktem jest, iż w wyżej wymienionym okresie czasu, przedsiębiorstwo obwinionej miało trudności finansowe wynikające przede wszystkim z niskich przychodów, jakie osiągało ze swej podstawowej działalności (mała liczba zleceń). Początkiem takiego stanu rzeczy było zdarzenie z dnia 5 października 2011 roku, kiedy to doszło do pożaru magazynu w L.. Z uwagi na to, że był on istotnym składnikiem majątku przedsiębiorstwa, to jego całkowite zniszczenie doprowadziło do zaburzenia funkcjonowania przedsiębiorstwa obwinionej. Jakkolwiek rzeczywiście stan finansowy przedsiębiorstwa w 2015 roku uległ pogorszeniu w stosunku do 2014 roku, to jak wynika m.in. z bilansu prowadzonej działalności gospodarczej, obwiniona dysponowała w w/w okresach środkami, które pozwalały na opłacenie składek za 2015 i 2016 rok.

W okresie od dnia 15 października 2015 roku do dnia 15 marca 2016 roku we właściwej jednostce prokuratury nie było prowadzone postępowanie karne przeciwko D. H..

Zaległe składki, których dotyczy wnioszek o ukaranie, nie zostały wpłacone do dnia wydania wyroku.

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie:

- zeznań świadek B. D. (k.164v),
- zeznań świadek A. P. (k.164v),
- zeznań świadka N. H. (k.212v),
- wezwania (k.1-2),
- notatki urzędowej (k.3),
- pism z ZUS (k.4-5, k.65-134),
- pisma Prokuratury Rejonowej W. – Ż. w W. (k.7),
- pisma (...) Przedsiębiorstwa (...) (k.9-11),
- wydruku stanu należności (k.18),
- danych z CEIDG (k.19),
- zeznania ZUS ZFA (k.21-21v),
- deklaracji ZUS DRA (k.22-27),
- sprzeciwu od wyroku nakazowego wniesionego przez obrońcę obwinionej (k.43-45).
- bilansu firmy (...) za rok 2015 (k. 250-253)
- rachunku zysków i strat firmy (...) za rok 2015 (k. 254);
- zeznania podatkowego firmy (...) za rok 2015 wykazującego stratę w wysokości 183.512,63 zł (k. 255-257)

Obwiniona w toku postępowania sądowego nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów, nie składając wyjaśnień co do stawianych jej zarzutów. Obwiniona nie chciała wyjaśniać, a jedynie odpowiadać na pytania obrońcy (k.212v). Występując przed Sądem, poza podaniem danych osobowo-poznawczych obwiniona wskazała tylko na swoje problemy ze zdrowiem psychicznym (k.270).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków: B. D. (k.164v) i A. P. (k.164v), które są osobami zupełnie obcymi dla obwinionej, a treść złożonych przez nie zeznań wzajemnie ze sobą koresponduje, mając przy tym potwierdzenie w pozostałych uznanych za wiarygodne dowodach, w szczególności w znajdujących się w aktach sprawy: pismach (k.9-11, k.4-5) oraz wezwaniu (k.1-2). Świadkowie potwierdzili powstanie zaległości składkowych i ich wielkość.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka N. H. (k.212v) w zakresie w jakim wskazuje on na swoją rolę w prowadzeniu przedsiębiorstwa obwinionej oraz na problemy finansowe, jakie powstały przy prowadzeniu działalności. Sąd jednocześnie nie uznał za wiarygodne twierdzeń świadka, jakoby obwiniona nie miała realnie możliwości zapłacenia zaległych składek do ZUS. W ocenie Sądu, świadek w tym zakresie stara się usprawiedliwić postawę obwinionej, która nie dopełniła swoich obowiązków jako płatnik składek. Sąd miał na uwadze fakt, iż świadek jest osobą najbliższą dla obwinionej, przez co złożone przez niego zeznania należy traktować z pewną ostrożnością przy nadawaniu im waloru wiarygodności.

W związku z oświadczeniem obwinionej D. H. (k.60) odnośnie jej leczenia z powodu depresji (wizyty u psychiatry, przyjmowanie leków psychotropowych), Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego psychiatry celem ustalenia, czy obwiniona w chwili popełnienia zarzucanych jej czynów była w stanie rozpoznać ich znaczenie i pokierować swoim postępowaniem oraz czy jej aktualny stan zdrowia pozwala na udział w postępowaniu i czy jest zdolna, aby brać udział w postępowaniu (k.60v). Biegła na podstawie analizy dokumentacji medycznej (k.136-137) i badania w warunkach ambulatoryjnych, nie stwierdziła u obwinionej choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Rozpoznała zaburzenia adaptacyjne oraz mieszane zaburzenia osobowości. Wskazała, że obwiniona w czasie czynów była w stanie rozpoznać ich znaczenia i pokierować swoim postępowaniem (poczytalność nie budziła wątpliwości). Zdaniem biegłej stan psychiczny obwinionej pozwalał na udział w postępowaniu procesowym samodzielnie i prowadzenie obrony, w sposób samodzielny i rozsądny (k.159-161). Z uwagi na rozbieżności wniosków przytoczonej powyżej opinii z wnioskami opinii sporządzonej w innym postępowaniu karnym (k.302-308), gdzie D. H. również była badana, Sąd dopuścił dowód z opinii innego psychiatry, celem wyjaśnienia przedmiotowych rozbieżności (k.270v). Odpowiadając na pytania Sądu biegły po dokonaniu analizy akt sprawy niniejszej, dokumentacji medycznej, pozostałych opinii dotyczących obwinionej oraz osobistego badania, w pisemnej opinii (k.311-320) stwierdził, iż wykluczone jest rozpoznanie u obwinionej choroby afektywnej dwubiegunowej. W ocenie Sądu opinia ta zasługuje w całości na wiarę.

Wobec niepodważania przez żadną ze stron postępowania dowodów

z dokumentów przeprowadzonych na rozprawie, takich jak: wezwanie (k.1-2), notatka urzędowa (k.3), pisma z ZUS (k.4-5, k.65-134), pismo Prokuratury Rejonowej W. – Ż. w W. (k.7), pismo „MPE” (k.9-11), wydruk stanu należności (k.18), dane z CEIDG (k.19), zeznanie ZUS ZFA (k.21-21v), deklaracje ZUS DRA (k.22-27) oraz sprzeciw od wyroku nakazowego (k.43-45), Sąd nie kwestionując ich prawdziwości

i autentyczności uznał je w całości za pełnowartościowy materiał dowodowy. Sąd dał również wiarę dokumentom przedstawionym przez obrońcę obwinionej, załączonym do pisma z dnia 17 marca 2017 r., tj. bilansowi firmy (...) (k. 250-253), rachunkowi zysków i strat (k. 254) oraz zeznaniu podatkowemu w/w firmy (k. 255-257), dokumenty te są bowiem zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, korespondują z zeznaniami wiarygodnych świadków, a ich autentyczność i rzetelność nie była kwestionowana w toku postępowania.

Odpowiedzialność za popełnienie wykroczenia z art. 98 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych zwanej dalej ustawą o sus, ponosi ten, kto jako płatnik składek albo osoba zobowiązana do działania w imieniu płatnika, nie dopełnia obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne w przewidzianym przepisami terminie. Wykroczenie to zagrożone jest karą grzywny do 5000 złotych. Przedmiotem ochrony na gruncie

tegoż przepisu jest prawidłowe funkcjonowanie instytucji ubezpieczeń społecznych. Wykroczenie z art. 98 ustawy o sus ma charakter indywidualny, jego sprawcą może być tylko płatnik lub osoba działająca w jego imieniu. Zgodnie z art. 4 pkt 2 lit. a ustawy o sus, płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne w stosunku do pracowników jest pracodawca. Jak stanowi natomiast art. 3 Kodeksu pracy, pracodawcą jest m.in. osoba fizyczna, jeżeli zatrudnia ona pracowników. Następnie należy wskazać, iż za pracownika w rozumieniu ubezpieczeń społecznych (art. 8 ust. 1 ustawy o sus) uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy, zaś za ubezpieczonych (art. 4 pkt 1 ustawy o sus) osoby fizyczne podlegające chociaż jednemu z ubezpieczeń społecznych, o których mowa w art. 1 tejże ustawy, tj. ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu, wypadkowemu. Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o sus, pracownik jako osoba fizyczna, podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu. W świetle art. 47 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 46 ust. 1 ustawy o sus, płatnik składek niewymieniony w art. 47 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o sus jest obowiązany opłacać należne składki za ubezpieczonych za dany miesiąc kalendarzowy nie później niż do 15 dnia następnego miesiąca.

Zgodnie z art. 5 kw w zw. z art. 48 kw [stosowanie części ogólnej kodeksu do ustaw szczególnych], wykroczenie z art. 98 ust. 1 pkt 1a ustawy o sus można popełnić zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie. Wykroczenie to ma charakter formalny, tj. do jego popełnienia nie jest wymagane zaistnienie jakiegokolwiek skutku. Odpowiedzialność za jego popełnienie wiąże się z samym nagannym zachowaniem w postaci niedopełnienia obowiązków nałożonych ustawą, a nie szkodą z tego zachowania wynikłą (B. Gudowska, J. Strusińska-Żukowska (red.), Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych. Komentarz. Wyd. 2, Warszawa 2014).

Odpowiedzialność za popełnienie wykroczenia z art. 193 pkt

3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, zwanej dalej ustawą o ubezpieczeniu zdrowotnym ponosi ten, kto nie odprowadza w terminie składek na ubezpieczenie zdrowotne. Zgodnie z art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. a) ustawy o ubezpieczeniu zdrowotnym obowiązkiem ubezpieczenia zdrowotnego podlegają osoby spełniające warunki do m.in. objęcia ubezpieczeniami społecznymi, które są m.in. pracownikami w rozumieniu ustawy o sus. Jak wynika art. 87 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu zdrowotnym osoby i jednostki organizacyjne są obowiązane, bez uprzedniego wezwania, opłacić i rozliczyć składki na ubezpieczenie zdrowotne za każdy miesiąc kalendarzowy w trybie i na zasadach oraz w terminie przewidzianych dla składek na ubezpieczenie społeczne, a jeżeli do tych osób i jednostek nie stosuje się przepisów o ubezpieczeniu społecznym - w terminie do 15 dnia następnego miesiąca.

Wykroczenie z art. 193 pkt 3 ustawy o ubezpieczeniu zdrowotnym, tak samo jak wykroczenie z art. 98 ust. 1 pkt 1a ustawy o sus, jest wykroczeniem indywidualnym i formalnym, które może być popełnione zarówno umyślnie jak i nieumyślnie.

Do składek na „Fundusz Pracy” i „Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych” w zakresie m.in. ich poboru czy przepisów karnych stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne (art. 32 ustawy o sus).

Biorąc zatem pod rozwagę poczyniony na wstępie stan faktyczny oraz przytoczone regulacje prawne, Sąd doszedł do przekonania, iż obwiniona D. H. jest winna popełnienia zarzucanych jej wykroczeń. Będąc przedsiębiorcą – osobą fizyczną – zatrudniającym pracowników jest płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenia zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Pomimo ciążącego na niej prawnego obowiązku, w okresie od października 2015 r. do marca 2016 r. nie dokonała płatności składek na poczet ubezpieczenia społecznego, zdrowotnego, Funduszu Pracy i Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, które jako płatnik zobowiązana była zapłacić za zatrudnionych przez siebie pracowników, wykazanych w deklaracji rozliczeniowej ZUS DRA. Tym samym zachowanie obwinionej wyczerpało znamiona wykroczeń z art. 98 ust. 1 pkt 1a o sus oraz z art. 193 pkt 3 ustawy o ubezpieczeniu zdrowotnym.

Zaznaczyć należy, iż Sąd, rozważając przypisanie obwinionej sprawstwa za w/w wykroczenia, miał na uwadze argumenty podnoszone przez stronę, dotyczące trudnej sytuacji finansowej przedsiębiorstwa. Jakkolwiek rzeczywiście

sytuacja finansowa przedsiębiorstwa w 2015 r. była gorsza niż w latach ubiegłych, to jednak zgodnie z dokumentami przedłożonymi przez obrońcę obwinionej, przedsiębiorstwo przez nią prowadzone posiadało pod koniec 2015 roku aktywa w postaci środków pieniężnych zgromadzonych w kasie firmy i na jej rachunkach w kwocie wystarczającej na pokrycie w/w składek.

Nie bez znaczenia dla ustalenia odpowiedzialności obwinionej pozostaje również fakt, iż obwiniona, jako osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą w formie przedsiębiorstwa, za zobowiązania powstałe w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą ponosi odpowiedzialność osobistą całym swoim majątkiem, przy czym bez znaczenia pozostaje fakt, czy majątek osobisty został nabyty po rozpoczęciu prowadzenia działalności, czy też został zgromadzony przez obwinioną przed tym okresem. W konsekwencji powyższego należy przyjąć, iż nawet brak wystarczających środków na rachunku przedsiębiorstwa nie zwalnia obwinionej z obowiązku poszukiwania innych źródeł, z których mogłaby uzyskać środki na zapłatę w/w składek, w szczególności gdy źródłem takim bez wątpienia jest jej majątek osobisty.

Pomimo powyższego, okoliczność w postaci trudnej sytuacji finansowej przedsiębiorstwa została uwzględniona przez Sąd przy ustaleniu stopnia winy oraz przy określeniu wymiaru kary.

Sąd uznając obwinioną D. H. za winną popełnienia zarzucanych jej czynów, na podstawie art. 193 pkt 3 ustawy o ubezpieczeniu zdrowotnym w związku z art. 9 § 2 kw i art. 24 § 1 i 3 wymierzył jej łączną karę grzywny w wysokości 500 złotych. Ze względu na to, że w niniejszej sprawie Sąd orzekł o ukaraniu za więcej niż jedno wykroczenie przypisane obwinionej, to wymierzył jej łącznie powyższą karę, określoną w granicach zagrożenia przewidzianego w przepisie art. 193 pkt 3 ustawy o ubezpieczeniu zdrowotnym, jako przewidującym surowszą karę, niż ta przewidziana w przepisie art. 98 ust. 1 pkt 1a ustawy o sus, o czym mowa w art. 9 § 2 kw. Wymierzając obwinionej taką właśnie karę, Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru – zarówno ogólnymi jak i szczególnymi, określonymi odpowiednio w art. 33 § 1 i 2 kw. Przede wszystkim jednak Sąd jako okoliczność łagodzącą uwzględnił ustalony w toku postępowania fakt nieposiadania przez obwinioną wystarczających środków pieniężnych na terminowe opłacanie należnych składek z tytułu ubezpieczeń społecznych i zdrowotnych za zatrudnionych pracowników przy jednoczesnym terminowym wywiązywaniu się z innych zobowiązań finansowych przedsiębiorstwa. Wynikające z takiego stanu faktycznego zachowanie się obwinionej, polegające na tym, że środki pieniężne, jakie udało się jej zgromadzić, w pierwszej kolejności przeznaczała na wynagrodzenia dla pracowników oraz czynienie wydatków związanych z bieżącą działalnością przedsiębiorstwa, w ocenie Sądu jest działaniem z pobudek zasługujących na uwzględnienie, będących jednocześnie, zgodnie z art. 33 § 3 pkt 3 kw okolicznością łagodzącą. Przy tej okazji Sąd jeszcze raz podkreśla, iż ustalona powyżej okoliczność faktyczna mogła być już rozpatrzona tylko i wyłącznie w zakresie zagadnienia dyrektyw wymiaru kary i jedynie w tej materii wyrzucić skutki z korzyścią dla obwinionej. W przekonaniu Sądu w/w okoliczność, podnoszona w toku całego postępowania przez obronę, nie może implikować braku wypełnienia przez obwinioną znamion wykroczeń wskazanych w treści wniosku o ukaranie.

Wymierzona łączna kara grzywny w wysokości 500 złotych jest, zdaniem Sądu, zgodna z ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi we wspomnianym wcześniej przepisie art. 33 § 1 i 2 kw. Przede wszystkim czyny przypisane obwinionej były społecznie szkodliwe, a to głównie ze względu na rodzaj naruszonych nimi dóbr, w postaci ochrony powszechnych systemów: ubezpieczeń społecznych oraz opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych. W ocenie Sądu, orzeczona kara łączna w swojej dolegliwości nie przekracza również stopnia winy obwinionej (wykroczenia zostały popełnione umyślnie w zamiarze ewentualnym – art. 5 kw w zw. z art. 6 § 1 kw). Przy wymierzeniu obwinionej takiej właśnie łącznej kary grzywny, Sąd uwzględnił też właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy wykroczeń, albowiem D. H. posiada wciąż dwoje dzieci na utrzymaniu, będąc sama zależną finansową od męża, z którym spłacają jeszcze kredyt na mieszkanie. Ponadto pozostaje ona stale w trakcie leczenia z uwagi na problemy ze zdrowiem psychicznym. Finalnie, orzeczona wobec obwinionej kara spełnia, w przekonaniu Sądu, swoje cele zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i również indywidualnej.

Sąd na podstawie art. 118 § 1 kpw, zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 złotych tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 50 złotych tytułem opłaty, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z

dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, której wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia. Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwolnił natomiast obwinioną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa pozostałych kosztów sądowych powstałych w toku postępowania, tj. kwoty 189,36 złotych oraz kwoty 448,00 złotych tytułem wynagrodzeń dla biegłych za sporządzenie pisemnych opinii sądowo-psychiatrycznych w sprawie, uznając że ich uiszczenie byłoby dla obwinionej zbyt uciążliwe zarówno ze względu na jej wciąż niestabilną sytuację majątkową, jak również przemawiające za tym względy słuszności wynikające z jej stanu zdrowia.